

REVOLUTIE

CONCLUSIE van een CONGRES

Hoewel het altijd zinvoller is een revolutie te maken, hebben wij in dit (5de) nummer eerst nog wat over dit onderwerp geschreven. O.A. in 3 interviews: met de anarchistiese schrijver, architect en sociaal-psycholoog Paul Goodman, (lees zijn boek 'Growing up Absurd'), met Allen Ginsberg en met Frank Joyce (21) uitgever van het Detroitse Undergroundblad "The Fifth Estate" en leider van de League of People against Racism, de enige blanke organisatie waar Black Power nog mee wil samenwerken. Deze gesprekjes zijn geteipt op het van 15 tot 30 juli in het Londense Roundhouse gehouden congres "Dialectics of Liberation", waar + 200 geleerden, schrijvers en politieke activisten bijeen waren om zich te bezinnen op wat in de kranten heet "de zorgwekkende toestand in de wereld".

Het doel van het congres was: De demystifikatie van het geweld in al zijn vormen en het onderzoek naar nieuwe vormen van aksie. Vooraanstaande geleerden als (anti-)psychiater R.D. Laing (lees wat Simon Vinkenoog over hem schrijft), Jules Henry, de schrijver van 'Culture against Man', Paul Goodman en revolutie-
-teoretikus Herbert Marcuse spraken 2 weken lang over alle mogelijke vormen van openlijk en verkappt geweld in 'onze' politiek, rechtspraak, geneeskunde en opvoeding (Paul Goodman: het voornaamste doel van ons onderwijs is de geestkracht van het kind te breken.) over het misbruik van de technologie, over de onleefbaarheid van onze steden etc. De meest reële uit de politieke, culturele en sociale impasse van het Westen is misschien de revolutie van de hippies 'Drop out', 'Turn on', Sticht communes en vrije universiteiten. Onttrek je aan de economiese dwangneurose door het geld en het bezit af te schaffen. Over de revolutie van de onvrijwillig bezitslozen spraken Stokeley Carmichael en 3e wereldkenner Gerassi. Over de noodzaak van (contra)geweld en haat als revolutionair uitgangspunt van de guerilla's leken de congresleden het in principe wel eens. Alleen Paul Goodman noemde Gerassi's idee om ongetrainde negers massaal met geweren uit te rusten volslagen ouderwets. Hij noemde als alternatief een beperkte bio-chemiese oorlogvoering, uit te voeren door een handjevol chemici, psychologen en andere experts, die zondig binnen enkele dagen een enorme chaos teweeg kunnen brengen door het uitschakelen van informatiecentra, het toevoegen van LSD en/of bacteriën aan het leidingwater etc.. Hij werd hierin bijgevallen door Laing, die nader inging op het dilemma van de revolutionair, die om bijv. een wereldoorlog te voorkomen alleen kan ingrijpen ten koste enkele miljoenen niet primair schuldige burgers. Zoals uit deze willekeurige voorbeelden kan blijken hielden sommige sprekers zich meer bezig met de ontmaskering van de geweldloosheid dan met het bedoelde tegenovergestelde. Maar dat is dan de demystifikatie van het vrome ideaal van geweldloos verzet; over het gewelddadig karakter van ons maatschappelijk systeem bestond bij de congresleden geen twijfel. Het congres heeft in ieder geval aangetoond (Lees het Penguinbook "Dialectics of Liberation" dat binnenkort verschijnt) dat er vele vormen van geweld bestaan en dat evenzovele vormen van aksie broodnodig zijn. Geweld op verschillende niveau's met elk zijn eigen revolutionaire bestrijdingsmethode: de guerilla's in de derde wereld en in de negergetto's tegenover het bloedige westerse imperialisme en racisme. De provocerende speldeprikk tegenover de marihoeverbiedende autoriteiten in de parlementaire hypocraat. Bloemen en liefde (een bloem is altijd ontwapenend en liefde slaat in als een bom!) tegenover de agressies en frustraties van de grijze-pakkenwereld. Als Simon Vinkenoog in zijn commentaar op het congres in IT no. 17 zegt: 'De revolutie van het ogenblik is een individuele', dan vervalt hij in een oude denkfout nl. dat er zo iets is als 1 (proletariese, provotariese, lieve of individuele) revolutie. De individuele revolutie is Simon's en onze lieve revolutie, maar helaas nog niet die van de vogelvrije paria's in de 3e wereld. Een van de belangrijkste opgaven die het congres zich terecht gesteld had was het kweken van solidariteit tussen hippies, demonstranten en guerillero's. Het is de taak van iedere revolutionair ook anderzins revolutie te bevorderen. En tot slot (een uitspraak van Gerassi): 'Het is ieders taak een revolutionair te worden'

DE 'REDAKSIE'

') uitweg

(ADVERTENTIE)

A
THE
N
A
E